

Arrest

**nr. 56 324 van 21 februari 2011
in de zaak RvV X / II**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de stad Antwerpen, vertegenwoordigd door de burgemeester.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Joegoslavische (Servië-Montenegro) nationaliteit te zijn, op 2 november 2010 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de burgemeester van de stad Antwerpen van 2 september 2010 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de regelmatig gewisselde memories en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 14 december 2010, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 januari 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat V. VANDERMEEREN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat T. HERMANS, die *loco* advocaat M. COTTYN verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 27 april 2010 dient verzoekster een aanvraag in voor een verblijfskaart als familielid van een burger van de unie, op grond van haar duurzame relatie met haar partner T.F. van Belgische nationaliteit.

Op 2 september 2010 neemt de burgemeester van de stad Antwerpen de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten, aan verzoekster ter kennis gebracht op 30 september 2010. Dit is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

"In uitvoering van artikel 52 §3 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie aangevraagd op 19 mei 2010

door A.B. (...)
geboren (...)
van JOEGOSLAVIË (SERVIE-MONTENEGRO) nationaliteit
geweigerd.

Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 dagen.

Reden van de beslissing:

Heeft niet binnen de gestelde termijn aangetoond dat hij/zij zich in de voorwaarden bevindt om te genieten van het recht op verblijf van meer dan 3 maanden als familielid van een burger van de Unie: heeft de gevraagde documenten niet voorgelegd: bewijzen 1 jaar samenwonen en/of bewijzen 1 jaar regelmatige ontmoetingen."

2. Over de rechtspleging

Ambtshalve wordt vastgesteld dat de Raad geen gerechtskosten kan opleggen. Het verzoek daartoe van de verwerende partij om de kosten van het geding ten laste te leggen van de verzoekende partij, wordt om die reden verworpen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een eerste middel voert verzoekster de schending aan van de uitdrukkelijke motiveringsplicht, zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en artikel 61 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort Vreemdelingenwet). Zij zet haar middel als volgt uiteen:

"Dat voornoemde artikelen de overheid verplichten in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de grondslag liggen van de beslissing;

Dat zij deze overwegingen niet opgenomen heeft in haar beslissing; Dat verzoekster niet de exacte motieven kent van de weigering."

3.2. In de repliekmemorie verwijst verzoekster naar de uiteenzetting in het inleidend verzoekschrift.

3.3. De Raad stelt vast dat niet wordt betwist dat verzoekster op 19 mei 2010 een aanvraag van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie indiende op grond van haar duurzame relatie met haar partner T.F.

De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 19 maart 2004, nr. 129.466; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet. Het begrip 'afdoende' impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De bestreden beslissing luidt als volgt:

"In uitvoering van artikel 52 §3 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie (...) geweigerd.

Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 dagen.

Reden van de beslissing:

Heeft niet binnen de gestelde termijn aangetoond dat hij/zij zich in de voorwaarden bevindt om te genieten van het recht op verblijf van meer dan 3 maanden als familielid van een burger van de Unie: heeft de gevraagde documenten niet voorgelegd: bewijzen 1 jaar samenwonen en/of bewijzen 1 jaar regelmatige ontmoetingen."

De motieven die de bestreden beslissing onderbouwen, kunnen op eenvoudige wijze in die beslissing gelezen worden zodat verzoekster er kennis van heeft kunnen nemen en hierdoor tevens heeft kunnen

nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikt.

Er wordt immers verwezen naar de toepasselijke wetsbepaling, artikel 52, § 3 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort Vreemdelingenbesluit), dat luidt als volgt:

Artikel 52, § 3 van het Vreemdelingenbesluit luidt als volgt:

“Indien het familielid na afloop van drie maanden niet alle vereiste bewijsdocumenten heeft overgemaakt of indien uit de woonstcontrole niet blijkt dat het familielid p het grondgebied van de gemeente verblijft, weigert het gemeentebestuur de aanvraag door middel van een bijlage 20 dat desgevallend een bevel om het grondgebied te verlaten bevat. Het attest van immatriculatie wordt ingetrokken.”

Tevens worden de materiële motieven duidelijk weergegeven, met name dat verzoekster niet heeft aangetoond zich in de voorwaarden te bevinden voor een verblijfskaart als familielid van een burger van de Unie, nu zij geen bewijzen van 1 jaar samenwoning of 1 jaar regelmatige ontmoetingen heeft bijgebracht terwijl dit was opgevraagd. Een schending van de formele motiveringsplicht wordt dan ook niet aangetoond. Overigens betwist verzoekster de motieven niet, met name dat zij de gevraagde documenten niet heeft neergelegd.

Het eerste middel is ongegrond.

3.4. In een tweede middel voert verzoekster de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna verkort EVRM). Verzoekster citeert voornoemd artikel waarna zij het volgende uiteenzet:

“Dat verzoekster en haar vriend een wettelijke samenwoning aangingen en dat zij samenwonen op hetzelfde adres; dat hieruit kan afgeleid worden dat verzoekster en haar vriend als “gezin” beschouwd kunnen worden in de zin van art. 8 EVRM;

Dat door het uitvaardigen van de kwestieuze beslissing geen juist evenwicht werd geëerbiedigd tussen de belangen van verzoekster in het kader van de eerbied voor haar gezinsleven enerzijds en de belangen van de Belgische staat in het kader van der bescherming van de openbare orde anderzijds daar de kwestieuze beslissing helemaal niet gemotiveerd werd”.

3.5. In de repliekmemorie verwijst verzoekster naar de uiteenzetting in het inleidend verzoekschrift.

3.6. De Raad merkt vooreerst op dat om zich dienstig te kunnen beroepen op artikel 8 van het EVRM verzoeksters gezinsleven dient te vallen onder het toepassingsgebied van artikel 8, eerste lid van het EVRM. Er moet *in casu* nagegaan worden of er daadwerkelijk sprake is van een familie- of gezinsleven in de betekenis van artikel 8 van het EVRM (EHRM, Gül t. Zwitserland, 19 februari 1996, 23218/94). Het begrip ‘gezinsleven’ in het voormeld artikel 8, eerste lid van het EVRM is een autonoom begrip dat onafhankelijk van het nationaal recht dient te worden geïnterpreteerd. De vreemdeling dient, aannemelijk te maken dat hij een feitelijk gezin vormt met een Belg of een vreemdeling met legaal verblijf in België. Er moet sprake zijn van een effectief beleefde gezinssituatie of van een voldoende hechte relatie tussen de vreemdeling en zijn familie. De regelmatigheid van een administratieve beslissing dient te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze beslissing te nemen.

3.7. Verzoekster stelt dat zij en haar Belgische vriend als gezin moeten worden beschouwd nu zij een wettelijke samenwoning aangingen en op hetzelfde adres wonen. *De facto* gezinsbanden kunnen ook onder het toepassingsgebied van artikel 8 van het EVRM vallen. Het Europees Hof stelt evenwel dat er rekening moet worden gehouden met een aantal relevante elementen, waaronder samenwoning, de duur van de relatie en/of er gezamenlijke kinderen zijn (EHRM, X, Y en Z t. Verenigd Koninkrijk, 22 april 1997). De Raad stelt vast dat verzoekster er terecht op wijst dat zij hun relatie hebben bestendigd aan de hand van een wettelijke samenwoning en dat kon worden vastgesteld dat zij op hetzelfde adres wonen. Tevens stelt de Raad vast dat verweerder bewijzen heeft opgevraagd met betrekking tot de duur van hun relatie, met name dat zij reeds één jaar samenwonen of elkaar gedurende één jaar regelmatig hebben ontmoet. Uit de bestreden beslissing blijkt dat diende te worden vastgesteld dat verzoekster

geen enkel bewijs aangaande de duur van haar relatie heeft bijgebracht. Verzoekster betwist dit ook niet in haar verzoekschrift. Dienvolgens kan worden gesteld dat verzoekster niet zonder meer aantoonde dat zij een gezinsleven heeft in de zin van artikel 8 van het EVRM.

Zelfs aangenomen dat verzoekster een gezin vormt met haar partner, dan nog dient artikel 8, tweede lid van het EVRM in ogenschouw te worden genomen. Wat de eerste voorwaarde van artikel 8, tweede lid van het EVRM betreft (legaliteitstoets), dient te worden opgemerkt dat de “inmenging van het openbaar gezag” inderdaad bij wet is voorzien, met name in artikel 52, § 3 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort Vreemdelingenbesluit) *juncto* artikel 40bis van de Vreemdelingenwet. Wat de tweede voorwaarde betreft (legitimitéistoets), dient dan weer te worden vastgesteld dat deze inmenging *in casu* minstens één van de in artikel 8, tweede lid van het EVRM opgesomde doelen nastreeft, nl. de vrijwaring van 's lands openbare orde. De handhaving van de verblijfsreglementering door de overheid is een middel ter vrijwaring van 's lands openbare orde. Volgens een vaststaand principe van internationaal recht komt het immers aan staten toe om de openbare orde te verzekeren door, meer in het bijzonder, de toegang en het verblijf van niet-onderdanen te regelen. Tevens moet de inmenging noodzakelijk zijn in een democratische samenleving of met andere woorden er moet een proportioneel evenwicht bestaan tussen de inmenging en de ermee nagestreefde doelstelling (de noodzakelijkheids- of proportionaliteitstoets).

Om te bepalen of er inmenging in het gezinsleven is, moet worden onderzocht of de vreemdeling voor de eerste keer om toelating tot verblijf verzoekt dan wel of het gaat om de weigering van voortgezet verblijf. Gaat het namelijk om een eerste toelating tot verblijf dan is er geen sprake van inmenging en moet worden onderzocht of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op gezinsleven te handhaven (EHRM 28 november 1996, *Ahmut v. the Netherlands*, nr. 21702/93). *In casu* is er geen sprake van de weigering van een voortgezet verblijf. De beantwoording van de vraag of er dan *in casu* sprake is van een positieve verplichting leidt tot een belangenafweging.

Aan de hand van de ‘fair balance’-toets, zal blijken of er sprake is van een positieve verplichting. De ‘fair balance’-toets is een afweging van belangen in redelijkheid, welke niet mag leiden tot onevenredige hardheid. Deze ‘fair balance’-toets houdt in, dat er een evenwicht moet zijn tussen het belang van een individu en het belang van de gemeenschap. Per geval moeten de concrete omstandigheden worden onderzocht om te kunnen beoordelen of er sprake is van een positieve verplichting voor de staat om het recht op gezinsleven te handhaven. Als na de belangenafweging, de ‘fair balance’-toets, blijkt dat er geen positieve verplichting voor de staat is, dan is er geen sprake van schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 17 oktober 1986, *Rees v. The United Kingdom*, nr. 9532/81).

In het arrest “Rodrigues da Silva and Hoogkamer v. The Netherlands” (EHRM 31 januari 2006, nr. 50435/99) heeft het EHRM geoordeeld dat een lidstaat zich niet mag laten leiden door een excessief formalisme. Factoren welke meespelen in deze belangenafweging zijn de beantwoording van de vraag of het voor verzoekers (on)mogelijk is een familieleven te leiden in het land van oorsprong, het al dan niet absoluut karakter van de verwijdering, de situatie in het land van herkomst, de leeftijd, de afhankelijkheid van de familie, ...

Verzoekster beperkt zich in haar verzoekschrift tot de opmerking dat er geen juist evenwicht werd geëerbiedigd tussen haar belangen in het kader van de eerbied voor haar gezinsleven enerzijds en de belangen van de Belgische staat anderzijds. Verzoekster toont evenwel op geen enkele wijze aan dat het voor haar onmogelijk zou zijn om haar gezinsleven in haar land van herkomst uit te oefenen. Verzoekster toont niet aan dat zij geen band meer zou hebben met haar land van herkomst, noch dat het voor haar partner onmogelijk is om haar te vergezellen naar haar land van herkomst om aldaar een gezinsleven op te bouwen. De Raad stelt vast dat op 19 mei 2010 aan de politie werd gevraagd een onderzoek te voeren naar de nieuwe hoofdverblijfplaats van verzoekster. Verzoekster verbleef op het ogenblik van de bestreden beslissing slechts enkele maanden in België en gaf, naast het gegeven dat zij in België samenwoont met haar partner, niet aan dat zij enige band heeft met België die het voor haar onmogelijk maakt om haar gezinsleven in haar land van herkomst uit te oefenen. Gelet op de beperkte band die verzoekster heeft met België nu zij recentelijk in België is toegekomen en zij niet aantoonde geen band meer te hebben met haar land van herkomst en evenmin aantoonde dat haar partner haar niet zou kunnen vergezellen naar haar land van herkomst (dat overigens ook zijn geboorteland is), is het niet disproportioneel van verweerder te oordelen dat er in zijn hoofd geen positieve verplichting bestaat om het recht op gezinsleven te handhaven. Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aangetoond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig februari tweeduizend en elf door:

mevr. N. MOONEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

N. MOONEN